
THE LAST
LIGHT ON

DREMPEL 11

Het Laatste Licht Dat Nog Brandt

Er is een diep verschil tussen overleven en overeind blijven.

Overleven is een instinct.

Overeind blijven is een keuze.

Velen denken dat de twee dingen samenvallen.

Dat is niet waar.

Een mens kan een storm overleven en de rest van zijn leven liggend op zijn puinhopen doorbrengen.

Een ander kan dezelfde storm doorstaan, oprapen wat is overgebleven en besluiten door te gaan.

Het verschil zit niet in de wond.

Het verschil zit in de houding.

Lange tijd heb ik geloofd dat het leven een kwestie van resultaten was.

Toen kwamen de beproevingen.

En ik ontdekte dat het leven vooral een kwestie van standvastigheid was.

Morele standvastigheid.

Emotionele standvastigheid.

Menselijke standvastigheid.

Er zijn jaren waarin alles lijkt mee te werken.

De mensen komen.

De kansen groeien.

De projecten ontwikkelen zich.

Zelfs de toekomst lijkt een vriendelijk gezicht te hebben.

Dan komen andere jaren.

Andere jaren.

Jaren die niet vragen wat je verlangt.

Jaren die vragen wat je kunt verdragen.

Het zijn de jaren die niet op de foto's verschijnen.

De jaren die niemand viert.

De jaren waarin de voornaamste bezigheid simpelweg doorgaan wordt.

Ik heb geleerd dat ieder mens een denkbeeldig breekpunt bezit.

Een grens die men zichzelf voorhoudt.

"Als dit zou gebeuren, zou ik het niet redden."

"Als ik dat zou verliezen, zou het voorbij zijn."

"Als die beproeving zou komen, zou ik instorten."

Dat dacht ik ook.

Dan besluit het leven, met zijn gebruikelijke ironie, het te toetsen.

En vaak ontdekken we iets verrassends.

We zijn weerbaarder dan we ons voorstelden.

Niet sterker.

Weerbaarder.

De kracht behoort de helden toe.

De weerbaarheid behoort de gewone mensen toe.

Aan hen die ’s ochtends wakker worden.

Aan hen die blijven werken.

Aan hen die het hoofd bieden aan medische onderzoeken.

Rekeningen.

Verantwoordelijkheden.

Afwezigheden.

Angsten.

En die toch een manier vinden om verder te gaan.

Zij zijn de echte specialisten van het overleven.

In de loop van mijn leven heb ik mensen ontmoet die uitstekende redenen zouden hebben gehad om het op te geven.

Ze hadden er veel meer dan ik er ooit heb gehad.

En toch gingen ze door.

Niet omdat ze optimistisch waren.

Niet omdat ze naïef waren.

Niet omdat ze de pijn negeerden.

Ze gingen door omdat iemand van hen afhing.

Een dochter.

Een zoon.

Een moeder.

Een echtgenoot.

Een echtgenote.

Een vriend.

Een gemeenschap.

De plicht brengt soms een kracht voort die het karakter alleen niet bezit.

Wanneer je niet alleen voor jezelf leeft, word je weerbaarder.

Niet gelukkiger.

Niet onkwetsbaarder.

Weerbaarder.

Er bestaat een punt in het leven waarop je jezelf niet meer afvraagt:

“Waarom overkomt dit mij?”

En je jezelf begint af te vragen:

“Wat moet ik nu doen?”

Wanneer deze transformatie plaatsvindt, verandert er iets.

Het lijden verdwijnt niet.

Maar het verliest de hoofdrol.

Het toneel wordt weer ingenomen door de handeling.

Door het heden.

Door de volgende stap.

Kijkend naar de afgelegde weg merk ik dat de beslissende momenten niet die van de grote triomfen zijn geweest.

Het zijn die van de grote volharding geweest.

De dagen waarop ik moe was.

De dagen waarop ik bang was.

De dagen waarop niemand het me had kunnen verwijten als ik het had opgegeven.

En toch, op de een of andere manier, ging ik door.

Niet altijd goed.

Niet altijd met elegantie.

Niet altijd met moed.

Maar ik ging door.

Vandaag wantrouw ik de perfecte vertellingen.

Ik wantrouw de mannen die beweren nooit twijfels te hebben gehad.

Ik wantrouw de biografieën zonder barsten.

Om een eenvoudige reden.

Ze bestaan niet.

Ieder mens draagt in zich een archief van onzichtbare gevechten.

Sommige gewonnen.

Sommige verloren.

Sommige nog open.

De volwassenheid bestaat er niet in ze te elimineren.

Ze bestaat erin te leren ermee te leven.

Na verloop van tijd heb ik nog iets begrepen.

De littekens zijn niet het tegendeel van de kracht.

Ze zijn het bewijs van haar bestaan.

Niemand komt ver zonder getekend te worden.

Niemand doorkruist werkelijk de tijd zonder iets langs de weg achter te laten.

De vraag is niet of we gewond zullen raken.

De vraag is wat we daarna zullen doen.

Zullen we ons afsluiten?

Zullen we verbitterd raken?

Zullen we ons in rechters van de wereld veranderen?

Of zullen we blijven geloven in de mensen ondanks alles?

Voor mij is dit de moeilijkste beproeving geweest.

Niet blijven leven.

Blijven vertrouwen.

Blijven hopen.

Blijven bouwen.

Blijven liefhebben.

Het is veel eenvoudiger je te verdedigen dan open te blijven.

Veel eenvoudiger cynisch te worden dan beschikbaar te blijven.

Veel eenvoudiger terug te wijken dan te blijven vooruitgaan.

En toch is het beste leven dat ik heb gekend altijd aan de tegenovergestelde kant van de angst geweest.

Misschien is dit de authentieke betekenis van overeind blijven.

Niet onkwetsbaar zijn.

Niet onoverwinnelijk zijn.

Niet perfect zijn.

Maar weigeren de wonden te laten beslissen wie we zullen worden.

Terugkijkend zie ik geen man die de stormen heeft vermeden.

Ik zie een man die ze heeft doorstaan.

Sommige goed.

Sommige slecht.

Sommige terwijl hij er stukken van zichzelf in achterliet.

Maar hij heeft ze doorstaan.

Uiteindelijk geloof ik dat elk bestaan door één enkele vraag beoordeeld wordt.

Niet hoe hoog je bent gekomen.

Niet hoeveel je hebt bezeten.

Niet hoezeer je gevierd bent.

Maar wat er overbleef toen al het andere werd weggenomen.

Ik ken mijn antwoord.

Het is geen heroïsch antwoord.

Het is geen buitengewoon antwoord.

Het is een menselijk antwoord.

Na de verliezen.

Na de fouten.

Na de ziekten.

Na de scheidingen.

Na de angsten.

Na al die tijd.

Ik ben er nog.

Nog steeds overeind.